

Aktiv Pensjonstid

Nr. 3 - 3. kvartal 2000 - 11. årgang

Kari og Jan Paulsen var populære gjester på Hultafors i helgen. Det var hyggelig at de tok av sin knapt tilmålte norgesferie og var sammen med oss. Jan talte inspirerende ved gudstjenesten sabbats formiddag. Han tok også del ved misjonsmøtet sabbats ettermiddag.

Se artikkel side 2.

HVOR DEILIG DET ER Å MØTES . . .

Av Jakob Rask Arnesen

Foto: Åge Nordvåg

Pensjonistforeningen kan se tilbake på flere vellykte skandinaviske senior-treff både på TVS og Hedmarktoppen de siste årene. Også i sommer ble det lagt planer om en slik sammenkomst, men fordi begge nevnte steder var opptatt, måtte vi finne en annen løsning. Gjennom sitt kontaktnett foreslo Agda Hansen svenske Hultafors Hälsocenter, som nylig hadde fått ny direktør, danske Alfred Berg. Fordi Hultafors med en kapasitet på 150 gjester strevet med sommerbelegget, kunne man godt tenke seg "litt påfyll". De 80 deltakerne som vi først antydte, ville komme godt med . . .

Historien forteller at svenske industrimenn som hadde fått smak på den norske fjellheimen og høyfjellshoteller der, etter unionsoppløsningen i 1905 besluttet å bygge en institusjon som forente begge. Dermed ble det kjøpt en 1000 mål kupert tomt, 300 meter o. h. ca 5 mil øst for Göteborg, i heiene bak Viared-sjøen. En staselig hovedbygning ble reist i 1907

med flott utsikt over sjøen.

Etter initiativ av daværende formann for Adventistsamfundnets Skandinaviske Union, svenske G. E. Nord (1881-1955), ble denne store eiendommen ervervet i 1926 og bygninger renoveret (sikkert etter mønster av danske Skodsborg Badesanatorium som da hadde utviklet seg i nærmere tretti år). Siden dengang har Hultafors Sanatorium med jevne mellomrom og under driftige ledere utvidet bygningsmassen og behandlingsopplegget. Egen kirke med 250 sitteplasser for en voksende menighet ble reist i 1937. Siden 1957 hadde sanatoriet avtale med länet/fylket, men fra vår egen norske erfaring vet vi hvordan ideologiske syn har styrt sosialbudsjettene. I dag betaler flertallet av gjestene selv for oppholdet. Hultafors hadde 30.000 gjestedøgn i 1999.

Det er med et visst vemod vi leser at svenske Nyhyttan, bergmannsgården som i 1891 ble innkjøpt til SDA-skole og fra

1905 ble sanatorium, i juni i år ble avhendet til en privatmann for å drives som "vårdhem" etter de siste årene å ha overlevd med kunstig åndedrett. Dermed er Hultafors Hälsocenter vår eneste gjenlevende skandinaviske helseinstitusjon helt i samfunnets regi.

Tirsdag 18. juli var Hultafors målet for en forventningsfull senior-skare fra de nordiske land. Men i løpet av våren var tallet på forventede 80 blitt til 87 nordmenn, 24 dansker, 10 svensker og 2 finner! Ca 120 gode mennesker skapte plutselig virkelige problemer for dem som hadde ansvaret for innkvarteringen fordi Hultafors nå hadde fått flere sommergjester enn forventet! Med plakater om husrom slått opp rundt i bygda og avveining av mange individuelle ønsker klarte likevel Irene & Johan Elisenberg, Agda Hansen og Kari & Tor Lisle med iherdig slit de siste dagene å jenke til puslespillet slik at alle tilmeldte fikk et tilfredsstillende husvære. Tilmed et lite dusin "amerikanske" skandinaver ble lirket inn for weekend'en.

Med ca 165 hungrige sjeler til tre daglige måltider ble det fullt i den vakkert innredte matsalen. Men med romslig tid og stående, rikelig, velsmakende og variert buffet-anretning fra et enestående kjøkken måtte alle erkjenne at her var det godt å være. Hjertens takk til kjøkkenet! Senterets ca 40 gjester satt ved egne bord spredt rundt om i matsalen og fikk kanskje knapt ørens lyd blant alle nordiske språk. Men flere av dem sa iallfall at det var "trevligt att ha er här".

Møtene

Men mennesket lever jo ikke bare av brød. Seniortreffets motto var hentet fra vår

kjente sang "Salige visshet, Jesus er min". I forrige nummer av vårt medlemsblad gjenga vi programmet for stevnet 18.-23. juli, og kjente skandinaviske navn var bedt om å belyse dette motto fra flere vinkler. For å imøtekomme mild kritikk fra tidligere samlinger ble det nå bare to formiddagsmøter, fri ettermiddag og kveldsmøte med allsang. Dagens programposter måtte balansere mellom oppbyggelse, opplysning, oppmuntring, fellesskap -- og god tid for utveksling av minner og erfaringer. Mange hadde jo ikke sett hverandre siden forrige århundre! . . .

Ved velkomstmøtet tirsdag kveld var det hilse fra formennene for våre to (tre) pensjonistforeninger, Elisenberg, Madsen og Sundquist, fra direktøren og overlegen på Hultafors, avsluttet med en kort andakt av stedets kapellan, pastor Lars-Gustaf Larsson, som også fortalte litt om sin omvendelseserfaring fra "utbildningsoffiser inom svenska armeen på sjuttio-talet", via fire år på Newbold og nå sist syv år på Hultafors. Hans hustru er stedets meget dyktige "värdinna".

Ved første møte onsdag talte Johan, og torsdag Irene Elisenberg om frelsesvisshet, og fredag formiddag fortalte Agda Hansen og Kari Lisle om menighetsdiakoni med dens mange oppgaver.

I det andre formiddagsmøtet gjennom uken gav Børge Schantz tre interessante innblikk i Islam: historie, særpreg (Børge har en doktorgrad i emnet) og "hva kan vi gjøre?" Sammen med noen medarbeidere starter han i høst en offentlig møteserie i Riyad, hovedstaden i Saudi-Arabia.

Foran tre kveldsmøter tok Paul Sundquist oss med på en unik foto-safari om "Årstiderna och vi" og "Konst och konstigt i många länder". Beundring, for-

Det var en glad flokk tidligere misjonsarbeidere som stilte opp foran Adventkirken på Hultafors.

Foto: Anne-Maj Sandström

undring og gjenkjennende latter vekslet i rask rekkefølge hos tilhørerne/tilskuerne.

Kveldsmøtene med Henning Jacobsen, Paul Sundquist og Jens Madsen gav oss mange tanker til ettertanke. -- Med utgangspunkt i "verdenshistoriens fire største begivenheter: skapelsen, korset, oppstandelsen og gjenkomsten" stilte br. Madsen det alvorlige spørsmål: Hvor er *du* på vei?

Også i år gledet oss Mathias & Birger Melsæther (tils. 160 år!) og Anna Johansen (tidl. bl. a. "direktørfrue" på Hultafors) beredvillig med sine vakre sanger. To hefter med 34 utvalgte skandinaviske sanger ble flittig brukt til allsang og møter. Gode åndelige sanger betyr mye for adventfolket. Ved pianoet satt sikre, utrolige Margit Olsen både tidlig og sent. Takk for trofast og uvurderlig innsats! Sabbats ettermiddag fremførte en gruppe fra Hultafors musikalen Petrus under

ledelse av stedets dyktige kapellan.

Sabbaten

ble høydepunktet av samværet, slik den skal være. Høyst aktuelt handlet bibelstudiet om å nå alle slags mennesker i alle deler av verden med vårt vitnesbyrd, og i tre (språk)klasser ble det utvekslet mange tanker om vårt kall. -- Markene er alt hvite til høsten . . .

Et lite intermezzo: Fredag ettermiddag sto noen av oss tilfeldigvis på plassen utenfor hovedinngangen og snakket sammen om "forna dager". En uuttalt spenning lå i luften: Ville han komme? Og plutselig kom Jan Paulsen og hans Kari kjørende opp bakken og stanset foran oss, venstre vindu gikk ned -- og der så vi Jans smilende ansikt. Gjensynsgleden var stor. Noen av oss mintes ham som ganske ung mann fra Narvik da han sommeren

Skandinavia har sendt mange sønner og døtre ut på verdensfeltet. Her er noen av misjonærene, men nå har de fleste fått sølvfarget hår.

Foto: Anne-Maj Sandström

1951 var med på den lange togreisen til ungdomskongressen i Paris. Og nå var han for tre uker siden, ved generalkonferansen i Toronto, blitt valgt som øverste leder for 11 millioner advent-troende verden over. Og: akkurat for femti år siden hadde Kari, fortalte hun meg, som ung jente kommet opp disse bratte bakkene til sin første jobb, slepende på sin koffert fordi ingen hadde møtt henne på Hultafors stasjon . . .

"Jeg er glad for oppgaven, for dette er Guds verk," sa Generalkonferansens formann som innledning til sin sabbatspreken. Han dvelte ikke ved det tunge ansvar og de mange utfordringer. Men kanskje med tanke på [de mange synspunkter og særinteresser som kanskje også finnes hos] disippelflokken anno Domini 2000 hadde han valgt sin tekst fra Fil. 2, 1-11. Vi siterer oftest de betydningsfulle versene 5-11 om Han som "gav avkall på sitt

eget og tok på seg en tjeners skikkelse og var mennesker lik . . . og ble lydlig til døden, ja, korsets død . . .", og glemmer lett de første fem versene som bl. a. sier: "Vis enighet, stå sammen i kjærlighet, vær ett i sjel og sinn. Gjør ikke noe av selvheldelse og tom ærgjerrighet, men vær ydmyke og sett de andre høyere enn dere selv. Tenk ikke bare på deres eget beste, men på de andres. Vis samme sinnelag som Kristus Jesus!"

"Brente ikke våre hjerter" under misjonsmøtet sabbats ettermiddag? Under Øvind Gjertsens uførlignelige ledelse ble vi revet med av dramatiske opplevelser på "misjonsmarken". *Børge Schantz* fortalte om arbeidet blant muslimer og i Vest-Afrika, og *Hildur Tobiassen* om sine 30 år i Etiopia. Svenske *Margot Spånghagen* fortalte livfullt om en flaske propangass som plutselig gikk "tom" i en klinikk i den

Og det boblet nesten over da Øivind Gjertsen og Jan Paulsen utvekslet felles opplevelser i Vest-Afrika.

Foto. Åge Nordvåg

etiopiske bushen, men som på mirakuløs vis likevel skaffet nok varmt vann i 14 dager inntil ny forsyning kom frem. *Mary Nygaards* stille beretning om sitt møte med "Frigjøringsfronten" Vietcong og den unge offiseren som sa: "Vi hadde tenkt å skyte dere" gjorde et sterkt inntrykk. (Opplevelsen er tidligere gjengitt i "Aktiv Pensjonstid" nr 1-1999.) Danske *Anna Jensen* fortalte også levende fra sitt lange virke i Etiopia. Og det boblet nesten over da *Øivind Gjertsen* og *Jan Paulsen* utvekslet felles opplevelser i Vest-Afrika.

Skolemannen *Ole Chr. Bjerkan* har lang fartstid fra skoler i samme misjonsfelt, men også tilbake fra Onsrud, Vejlefjord, Tyrifjord, Ekebyholm, Newbold og Middle East College i Beirut. Nå satt han forrest i kirken, i rullestol etter et lettere slag. Ingen annen enn *Øivind Gjertsen* kunne så ukunstlet tilkalle Generalkonferensens formann: "Jan, kom hit frem sammen med Børge og

hjelp din gamle lærer opp til stolen her på plattformen." Og så kunne *Øivind* intervju sin svoger.

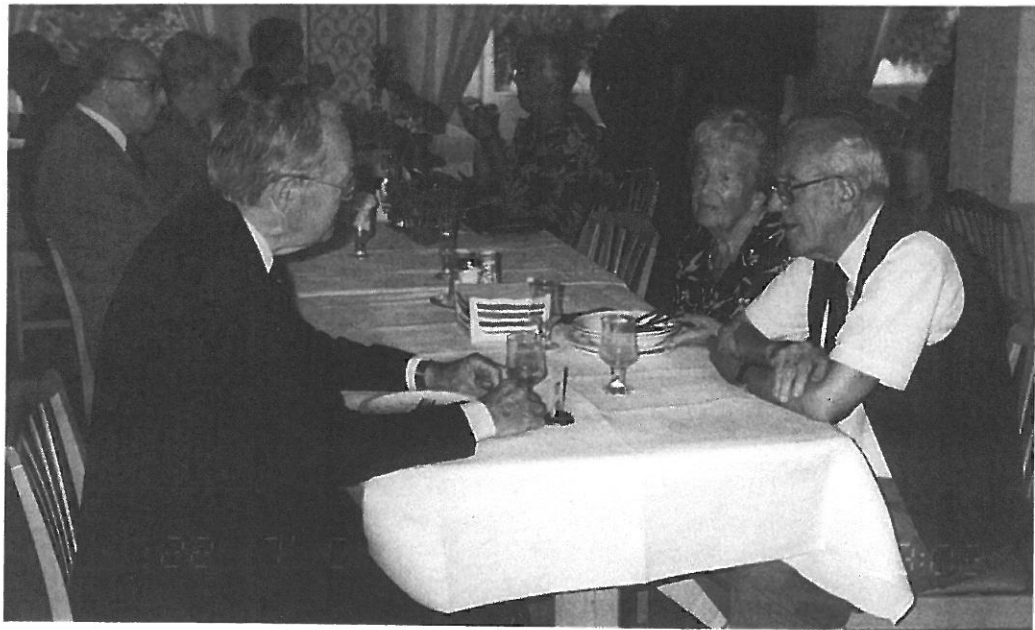
Sabbatskveldens møte var tilrettelagt av Reidun Norleman Endresen som et ekte program- møte av god, gammel årgang og gav oss en nostalgisk opplevelse i dikt, tale, sang og resitasjon med tonefølge.

En gyllen kveld

Etter siste møte hver kveld var det "kvällsfika" i matsalen, litt kake og drikke. Siste kvelden lå det en viss spenning i luften, for noen hadde oppsnappet at vi hadde et gullbrudepar blant oss. Da man hadde roet seg litt, ble *Gustav* og *Greta* *Draget* klappet frem. Og slik lyder sagaen:

På slutten av 1940-tallet kom *Gustav* *Draget* fra Molde til Hultafors for å arbeide. Ikke uventet oppstod det søt musikk mellom ham og en av tre staute islandske kjødelige søstre som også arbeidet der. *Gustav* skrev hjem til sin bror *Fridthjof* og fortalte at på Hultafors var det flere fagre jenter som det var verd å titte på. *Fridthjof* kom, og også han så og vant. Og slik hadde det seg at *St. Hansaften* 1950 ble det budt til ekte dobbeltbryllup på *Vestmannaeyjar*, straks sør for Island, der *Gustav* fikk sin *Greta* og *Fridthjof*, broren, fikk sin *Perla*. Den yngste av de tre søstrene, 15 år gammel, ble døpt på Hultafors samme år. -- Vi kan legge til at begge brødrene var fulltids kolportører flere tiår i Norge. Også *Greta* kolporterte en tid.

Da de to gullbrudene var blitt kronet med hver sin vakre blomsterkrans og seks flotte bløtkaker var båret inn i prosesjon og straks "angrepet", ble det ytterligere

Praten gikk ivrig ved måltidene. Her snakker Jens Madsen, i 18 år formann for Vestnordisk Union, med Thoralf Fønnebo og hans svenskfødte hustru Maj-Britt. Foto: Anne-Maj Sandström

litt uro. Plutselig viste det seg nemlig at vi hadde enda tre gullbrudepar blant oss, alle gift i 1950. De måtte selvsagt også feires. Og da et "yngre" ektepar kunne fortelle at de i år kunne feire sin 40 års forlovelsesdag, ble det på uforklarlig vis tryllet frem fire blomsterkranser til, og ut fra kjøkkene kom til alles applaus ytterligere 6 "gräddtårter". Alderens færre smaksløker gjorde bløtkakene til de beste noensinne .

"Gud, vær med oss til vi ses igjen"

Alle satt med sine egne tanker under vårt siste møte søndag formiddag. Fra Tabor-toppen skulle vi ned i hverdags-dalen igjen. Men sangene "Blott en dag, ett ögonblick i sänder", "När prøvelsens stormer går över din sjel, en lysstråle öyner du ei, da tenk på Guds godhet mot deg. I prøvelsens dal han bevare deg skal", "Det enda som bär när allting annat vacklar, det är Guds nåd och Guds barmhärtighet", og

vår teamsang "Salige visshet, Jesus er min" gav oss oppmuntring til ferden videre. Etter hilser og avtakninger bad vi Fader vår sammen, tok hverandres hender og sang "Gud, vær med oss til vi ses igjen." Få øyne var tørre . . .

Mens vi ventet på avslutningsmiddagen, kom jeg i snakk med svenske Per Rudholm som jeg husket fra Stockholm for 40 år siden. Vi snakker litt om den tiden, og han uttrykte sin glede over samværet på Hultafors. "Må bra, broder, här var bra att vara." -- Dagen etter fikk jeg pr telefon vite at vår bror etter hjemkomsten søndag med takknemlighet hadde snakket med sin hustru om dagene "uppe på berget". Kl 18 samme kveld fikk han et hjerteinfarkt og ble innlagt på sykehus. Tidlig mandag morgen sluttet hans hjerte å slå.

"Skal vi møtes hist ved floden, hvor ei noen storm oss når?"

SENIORTREFF

Et løfterikt ord -

En festens tid for adventvenner her nord.

I år gikk ferden til Hultafors

For oss som er blitt det man kaller "til års".

Fra Finland - Island - og fra Freyas Sal.

Fra Norge vi stevnet mot Sveas hall.

Her ble Hultafor, sagt med rene ord:

I seks dager "det deiligste sted på jord".

Velkomst og gjensyn -

En deilig dag.

Man føler seg vel i venners lag.

Du er grånet i håret, men hva gjør vel det?

Du er lys i sinn, eier hjertefred.

"Salige visshet" Jesus er min! "

Fulltonende klinger ennu i mitt sinn.

Vår teamsang,

den brant seg i hjertet inn.

Den binder sammen alt hva vi fikk

Av tale - av bønn - av sang og musikk.

Vi følte oss styrket, og det skal man være.

Vår Herre selv - og arrangørene til ære.

"Ordet" ble tolket av kvinner og menn

med livets erfaringer, og som enn

i gråhåret alder ga inspirerende bud

om at lyset vi eier er gaven fra Gud,

det lys som skal lede oss livsveien ut.

Den urokkelige tro som preget de første

- pionerene,

- som eide begeistringens luende ild,

- med vilje til å ville det Mesteren vil,

- Eier vi den, da eier vi det største.

Beriket ble vi, på alle vis -

En herlig natur, til Skaperens pris

Den ledet tankene oppad og frem,

Ga tillit og tro på vandrings hjem.

Men tiden gikk fort -

Snart var treffet til ende,

og alt det vi fikk blir et uforglemmelig minne.

Vi rakte våre hender, venn imot venn

Og sang

"Gud vær med oss til vi ses igjen.

Av Th. Sjølyst

AKURAT! Ett stort tack, med öppen famn, till våra grannar och vänner i Norge för att vi fick en möjlighet att mötas skandinaviskt på Hultafors! Vi fick erfara äkta gemenskap och vänskap från den första stunden till den sista. Det var många tankeställare, impulser och visioner vi fick med oss hem. De vackra sånger och toner vi fick höra, ekar länge i vårt inre. Hur tacksamma vi borde vara att tillhöra i skaran med samma mål i sikte. Vi mötts igen!

Från edra vänner i Sverige, genom Mirjam Lillas, Norrtälje

Neste år på/i ???

Har du noen tanker om hvor vi skal møtes neste år? Seniorettreffet på Hultafors var så vellykket at flere har foreslått at vi også i 2001 skal bruke Hultafors som vårt samlingssted. Hva mener du? La oss få reaksjoner i nærmeste framtid.

Inntrykk fra Hultaforsstevnet

Mary Jakobsen (gift med pastor Henning Jakobsen, Danmark) skriver følgende om sin opplevelse av samværet på Hultafors:

Det var en stor glæde at være med ved seniortreffet på Hultafors Halsocenter. Dette, at føle sig som en hjertelig velkommen gjest og nyde de smukke omgivelser både ute og inde sammen med den fine forplejning, som var helt enestående. Dernæst felleskabet med de mange, der var kommet fra hele Norden og fra USA. Det var en stor berigelse, ikke mindst fordi

hele stævnet i tale, sang og musikk var gennemsyret av mottoet: Salige vished, Jesus er min. Det kom til uttrykk på mange måder med gode råd om praktisk kristendom, hvor vi kan utvikle vpr medmmeskelighed og vokse i visdom og modenhet. Tak skal I have allesammen, for hva jeg fik med mig hjem - på snarligt gensyn.

Når menighetsvekst . . .

Forts. fra side 11

medlemmer. I Bergen var vi mange som fikk økonomisk støtte til å komme til Onsrud Misjonsskole. Menigheten tok opp kollekter for å gjøre dette mulig.

Hva opplever vi i dag? Er vi opptatt av hverandre? Er vi varme og inkluderende? Spør vi etter hverandre? Tar vi en telefon når noen blir borte fra menighetens møter? Sender vi et kort eller et brev? Jeg opplever at Guds Ånd minner om ting jeg bør gjøre. En god venn understreker betydningen av å handle når ånden minner oss om de gode ting vi bør utføre for venner og andre. Vise omtanke og forståelse. Unngå "pekefingeren" og moraliseringen. Vise toleranse og empati. Være så forståelsesfull som vi ønsker at andre skal være når det gjelder oss. Jeg tror at å være et medmenneske i forholdet til andre er en av de viktigste metodene når det gjelder sjelevinning. Dette kan også bevare søsken i menigheten. Vi må lære å ta bedre vare på hverandre.

Menigheten har mange grupper. Ofte

lever den enkelte gruppe sitt eget liv. De eldre har problemer med å forstå og tolerere barn og unge. De føler at alt blir så annerledes enn det var før når de unge får innflytelse. De eldre glemmer at de har hatt sin tid og at det nå er andre som må bære ansvar og byrder. Samtidig mangler yngre mennesker ofte forståelse for verdien av de eldres erfaring og mulighet for "gjenbruk" av menneskelige ressurser. Yngre mennesker er opptatt av sitt liv, sine gleder og sine sorger. De har ikke tid til å spørre etter de gamles liv. De setter seg ikke ned og lytter til de gamles historie. Dette er synd for vi kan gjennom fellesskap berike hverandre og styrke menigheten.

Vi ønsker vekst i menigheten i Norge. Når vi hører om den enorme veksten menigheten har i andre verdensdeler gleder dette oss. Samtidig er det smertefullt og vanskelig å leve med at vi ikke lykkes like sterkt i vårt eget område. La oss be om at Høstens Herre må gi oss av sin ånd og styrke slik at vi kan legge kloke planer for det fortsatte misjonsarbeid.

Når menighetsveksten uteblir

Av Øivind Gjertsen

En gang - for lenge siden - var menighetsplantning en betingelse for ordinasjon. Den unge prøvepredikanten måtte bevise sitt kall ved å vinne noen for advents sannheten og opprette en menighet. Etter slutten på den andre verdenskrigen var det også et krav at den unge predikanten måtte ha bevist sin dyktighet gjennom sjelevinning før han kom på samfunnets bilpolicy ordning. Gjennom de første årene etter krigen var det knapt med nye biler. Innførselen var av valutaårsaker begrenset og man måtte ha kjøpetillatelse for å få kjøpe en ny bil. Den fremgangsrike predikanten fikk gjennom unionen anledning til bilkjøp fordi vi gjennom overføringer av dollars fra USA hadde adgang til fremmed valuta. Fem års fremgangsrikt arbeid som predikant var forutsetningen for å få samfunnets hjelp til anskaffelse av ny bil. Gjennom mange år var det også en forutsetning for ordinasjon at predikanten hadde tatt del i kolportasjearbeid med sannhetsfylt litteratur. En del år fikk predikantene ikke lønn om sommeren og kunne bruke all sin tid på litteratursalg.

Arbeiderne ble svært bevisste på at de for å regnes blant dem som lyktes måtte vinne nye medlemmer og sørge for at menigheten vokste..

Det var dansk-amerikaneren John G. Matteson som grunnla adventbevegelsen Skandinavia. Han begynte en offentlig virksomhet i Kristiania i 1878. Interessen for møtene hans var enorm. Trass i sterk motstand fra teologer og ledere for andre kirkesamfunn kunne han den 7. juni 1879 organisere menigheten i Kristiania.

Den norske adventmenigheten har egentlig ikke hatt stor fremgang siden John G. Mattesons dager. Vi ble aldri noe stort kirkesamfunn i Norge. Riktignok var det stor interesse for sannheten gjennom nødsårene før begynnelsen av den 2. verdenskrig og særlig under krigen. Mange sluttet seg til menigheten i krigsårene. De som ble vunnet gjennom disse årene kom til å bli ryggraden i mange menigheter og forble trofaste gjennom hele livet. Når disse eldste blant oss etter hvert faller bort, får dette mange konsekvenser, ikke minst økonomiske. I dag er det tyngre å

drive offentlig virksomhet selv om flere av våre arbeidere lykkes i arbeidet. Tilveksten av nye medlemmer har dessverre ikke vært som vi kunne håpe. Når noen i tillegg forlater oss og vi ikke makter å trykke menighetens biologiske vekst kan det se mørkt ut for menighetens fremtid i vårt land.

Bortfall av menighetsmedlemmer ved død er livets gang. Det at noen forlater oss av andre grunner er et tema som burde oppta oss til en hver tid. Vi har mange forklaringsmodeller på at noen melder seg ut av menigheten og prøver etter beste evne å legge planer for hvordan vi kan endre denne situasjonen og oppnå menighetsvekst. Det ene fine strategidokument presenteres etter det andre. Predikanter og lekfolk kurses og tar del i seminarer. Noen drar til land langt borte for å prøve å finne "de vises sten", metoden som skal sikre vår framtid. Det lar seg imidlertid ikke skjule at vi dessverre står på stedet hvil og til og med går tilbake. Hvorfor er situasjonen slik?

Hvorfor forlater noen menigheten? Var det fordi de mistet "troen"? Ble de likegyldige og mer opptatt av "denne verden"? Var noen av menighetens medlemmer direkte årsak til at noen tapte troen og forlot menigheten? Noen har fremdeles navnet i menighetsprotokollen til tross for at de sjelden kommer til møtene. Kunne det være at kjærligheten ble så lunken eller kald i menigheten at medlemmer ble "forfrosne" og gikk til andre for å møte varme? Hva kan vi gjøre for å vinne slike tilbake? Blir adventister noen gang ferdi-

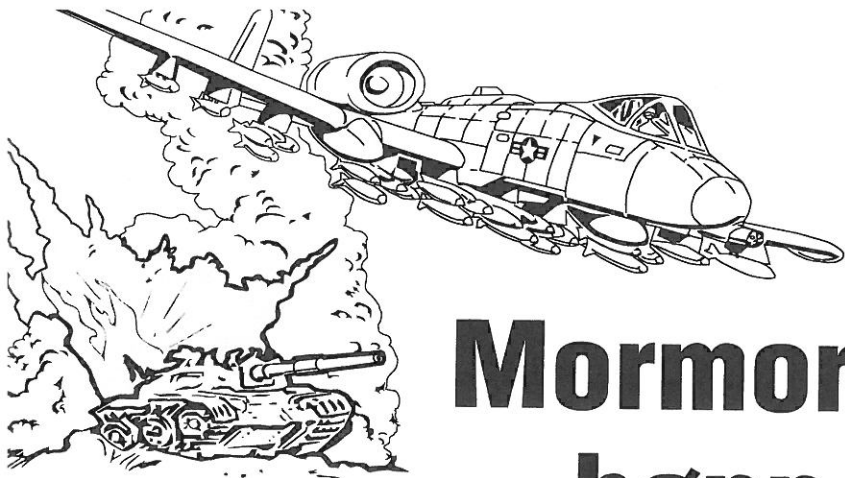
ge med å være adventister? Spørsmålene er mange og vi har ofte vansker med å finne de rette svarene.

Jeg spurte en forhenværende adventist: "Hvorfor er du ikke lengre i menigheten? Vi trenger deg." Han svarte meg: "Jeg er fremdeles en kristen, men i menigheten følte jeg meg aldri velkommen". Han hadde møtt en kald skulder og var skuffet over sine medtroende. Så meldte han seg ut. Dette er i seg selv et nokså dramatisk skritt. Det at noen forsvinner fra menighetslivet og blir passive medlemmer skjer ofte. Men aktivt å melde seg ut innebærer noe mer. Det kan være at slike egentlig ønsker fortsatt å tilhøre menigheten og gjennom sin utmeldelse signaliserer at de ber om hjelp og oppmerksomhet.

Jeg besøkte for kort tid siden en menighet. I forbindelse med gjennomgåelsen av sabbastkoleleksa ble det gang på gang gitt uttrykk for hvor mye samholdet i menigheten betydde. Hvor glade medlemmene var for å komme til sammenkomstene i menigheten. Min barnoms menighet var en slik varm, engasjert og engasjerende menighet. Som barn og ung følte jeg at nettopp i Adventkirken hadde jeg mitt åndelige hjem. Der var det godt å være og der var vi trygge. Vi som vokste opp i menigheten følte at vi på veldig mange måter fikk beskyttelse og unngikk å havne i de mange fallgrubene andre barn og unge møtte i en ond verden. Vi var menighetens barn og unge og fikk oppmerksomhet og støtte fra menighetens

Kunne det være at kjærligheten ble så lunken eller kald i menigheten at medlemmer ble "forfrosne" og gikk til andre for å møte varme?

Fortsettes side 9

Mormors bønn

Av Torbjørn Bakstad

Min mormor var en salmesyngende kvinne og vi hadde veldig god kontakt. Da krigen kom til Norge i 1940 måtte min familie dra til besteforeldrehjemmet for å berge livet etter hvert som tyskerne avanserte oppover Gudbrandsdalen. Far var utkommandert for å forsvare landet, og tilstanden i familien var spent og bar preg av angstelse for det som kunne komme.

En dag stod morfar og jeg ute på gården og så i kikkert at tyskerne rykket frem. Gårder ble skutt i brann, og tyske bombefly slapp sin uhyggelige last ned over bygdas sentrum. Mor, min yngre bror og jeg samt mormor og morfar måtte dra oppover i bygda for å slippe unna angrepet. Litt lengre oppe - på en gårds plass - stilte morfar opp kikkerten for å se på kampene. Da kom det plutselig et tysk fly stupende ned mot oss og begynte å skyte slik at vi måtte springe opp mot en skogsklynge og kaste oss ned bak en stenmur for ikke å være i ildlinjen. Flyet kretset over oss og fortsatte skytingen slik at kvister og fliser føyk omkring oss. Jeg så

at mormor satt med ryggen mot et tre og beveget munnen. Dette gjorde meg nysgjerrig så jeg krabbet bort til henne og spurte hva hun sa. Mormor svarte: "Jeg ber om at Gud skal bevare oss og passe på hus og hjem slik at ikke noe skal bli ødelagt."

Etter hvert passerte angriperne slik at vi kunne komme oss ned til nærmeste gård. Der fikk vi husly for natten en liten stund til tyskerne kom og kastet oss ut av soverommet slik at vi måtte ligge på kjøkkengulvet resten av natten. Neste morgen gikk vi ned til bygda for å se hvordan det stod til. Flere hus var skadet, nabohuset var nedbrent - og besteforeldrehuset? Det stod der helt uskadet! Gud hadde besvart mormors bønn. Vi var kommet uskadet fra en av de mest uhyggelige dagene i mitt barndomsliv. Minnet sitter der om en mor og en mormor som lærte meg noe fundamentalt for resten av livet. Gud - min frelser og forsoner har vært trofast og nærværende gjennom livet i dets ulike faser og omskiftende forhold. Han skal ha all ære og pris - nå og i all evighet.

Da en av våre nåværende ledere for en del år siden nylig hadde fullført sin teologiske utdanning hadde vi en byaksjon i Haugesund. Den daværende distriktsformann "utkommanderte" sine yngre predikanter til å ta del. Vi hadde på den tiden fremdeles en bestemmelse om at ingen kunne bli vigslet som pastor uten at han hadde tatt del et visst antall timer i kolportasjen - 2000 timer. I ettertid er kravene blitt redusert for til slutt bare å være et fjernt minne.

Leiv Myklebust var den gang leder for litteraturarbeidet i Verstnorsk Distrikt og han gav meg i oppdrag å holde en appell ved et møte. Jeg kom til å bruke en setning, som siden fulgte meg i årevis, da jeg selv var litteraturlleder og hadde jevnlig byaksjoner. Setningen lød slik: "Det finnes mennesker i denne by som vil gråte av glede når dere kommer."

Kirken var vel halvfull ved dette møtet og jeg leste reaksjonen i ansiktene som var vendt mot talerstolen. Tvil, vantrø, forlegenhet. At det kunne bli servert slik svada til voksne folk.

Våre framtidige pastorer var alle energiske og misjonsivrige. En av dem, en lyslugget, sympatisk ung mann innrømmet gjerne at direkte salg ved dørene var det siste yrke som sto på hans ønskeliste, ja, alt salg syntes nærmest å være litt umoralsk. Da jeg presiserte at dette ikke var et vanlig salg, men en form for evangelisme, aksepterte han argumentet, dog

under tvil. Han ønsket imidlertid å lære å møte folk og trodde at salgsarbeidet ville kunne bli nyttig for ham. Av den grunn var han ivrig og lærevillig.

Den unge predikanten var sammen med en erfaren litteraturevangelist en dag, og ble så sluppet løs på egen hånd. De to første dagene gikk salget meget dårlig. Han fikk bare solgt et par småbøker, men denne karen hadde både gudsfrykt og tæl. "Hvis Gud vil, stiller jeg opp til ny kamp i morgen", sa han. Så kom den tredje dagen og da skjedde det noe som belyser

hvor viktig litteraturarbeidet kan være. Han forteller selv:

"Jeg banket på døren og syntes å høre at en svak stemme ropte. Lyden kom fra soverommet og da jeg åpnet døren

lå det en syk kvinne i sengen. Et plutselig ryggonde hadde nærmest lammet henne. Da hun så meg trillet tårene av glede: "Takk Gud fordi du kom, jeg trenger så til hjelp." Vår friske unge venn prøvde å hjelpe den syke. Han ryddet i leiligheten og gikk ærend for den syke. Siden hun ikke hadde penger hjemme fikk han bankboka hennes og fullmakt til å ta ut penger.

Denne damen hadde en venninne som også var bundet til senga. Hun ringte til venninnen og snart var vår unge medarbeider på den nye adressen. Dette besøket ble en reprise av det første. Ny handleturn og et besøk til banken med blankofullmakt.

Fortsettes side 23

Pastor i kolportasjen

Av Olaf Erlandsen

*Pastor Magne Rosen
(f. 1920) har virket som
menighetspastor, offentlig
forkynner, avdelingssekretær
og husfar/bibellærer på TVS.
Han er nå pensjonert og
bosatt på Lillehammer.*

Av Magne Rosen

Etter et meget spennende og interessant år i Vest Lofoten, som assistent for Paul Frivold, ble jeg anmodet om å reise opp til den vakre øya Senja i Troms for å begynne en offentlig virksomhet. Jeg skulle ta en liten sjark over sundet til Silsand for deretter å ta meg fram langs hovedvegen nordover til tettstedet Gibostad. Dette var omtrent alt jeg visste om mitt framtidige nybrottfelt som predikant. Ja, bortsett fra at konferenskontoret i Tromsø hadde gitt meg navnet på den eneste adventisten på denne Norges nest-største øy. Hun het Elliva Slottvik.

Jeg fikk lov å sette fra meg kofferten på en nedlagt kafé ved fergestedet. Så satte jeg i gang med å finne et bosted for et enslig menneske. Da folk fikk vite at jeg var predikant og skulle holde møter ble jeg henvist til Jensine Markussen i Gressmyrbotn, for alle predikanter pleide å bo der.

Vel innenfor huset til frøken Marcussen tegnet alt til å lykkes med å få husvære - men akk hvor lenge var Adam i Paradis ? Under frokosten, som hun hadde anrettet så vel, kom det spørsmålet jeg hele tiden hadde regnet med: "Hvilken misjon reiser De for" ? Og jeg

Minner fra

fikk klar beskjed: " Dessverre, da passer det ikke" - og jeg måtte rusle videre. Heldigvis lyktes det omsider å få innpass hos Helga og Albert Hansen i Vika, indremisjonsfolk med to barn. Den yngste var Arvid Hansen, som senere ble kjent som Nord Norges mest leste etterkrigsforfatter.

Med tak over hodet og et trygt sted å bo, kunne jeg gå i gang med neste etappe: Finne et passende lokaler for de planlagte møtene. Jeg fikk kontakt med flere unge på stedet, bl.a. formannen i ungdomslaget. Han kjente familien Standal som var medlemmer i menigheten vår i Tromsø. Dette og flere andre heldige omstendigheter førte til at vi fikk leie et møtelokale. Så begynte den offentlige virksomheten 24. oktober 1944. Alvoret i tiden den gang, med flyktninger og spente politiske forhold, sammen med Guds folks håp dannet rammene om dette første møtet.

Jeg fikk en medarbeider i virksomheten. Rolv Berge Hansen, som den gang var 18 år, ble ansatt som bibelarbeider. Han gjorde sitt inntog i det evangeliske arbeid med iver og entusiasme. Det at han kunne spille på trekkspill gjorde også stor lykke.

Det rådet på den tiden en intens spenning i dette området av landet vårt.

“Spennings land”

Finmark og Nord Troms sto i flammer på grunn av tyskernes retrett fra Nord-fronten. Hundrevis av båtflyktninger passerte dag og natt gjennom Gisundet. Situasjonen ble en veldig vekker for alle mennesker. "Dette kommer snart til oss", var tanken som fylte manges sinn. I de dager var det trygt og godt å kunne ty til bibel og salmevers og folket på Senja kjente sin besøkelstid.

I ungdomshuset på Vika samlet vi folk til bibelstudium og bønn, til samtaler og til sangøvelser. Ungdomshuset som ellers var blitt brukt til dans og underholdning ble til et bedehus. Lokalbefolkningen møtte flittig opp og båtflyktningene som strandet i området ved Finnsnes fant også veien til møtene i ungdomshuset. I uker og måneder ble ungdomshuset det sentrale samlingsstedet for hele bygdesamfunnet, bortsett fra de innbitte motstandere du alltid finner når gamle tradisjoner rystes i sine grunnvoller.

To unge adventistpiker hadde noen år tidligere kolportert i dette området. De fikk lov til å bo i prestegården og sang og spilte hver kveld for presteparet. Ja, de sang til og med for biskopen da han kom på visitas. Den ene av disse pikene var Minda som senere ble gift med Aksel Steen, kolportørleder ved Norsk

Bokforlag. Takket være det inntrykk de to pikene gjorde på presten motarbeidet bygdas åndelige far oss aldri i vårt arbeid. Vårt nystartede kor fikk til og med lov å synge ved høymessen 1.juledag da presten forrettet.

Etter mange møter og foredrag innbød vi til en samling lørdag formiddag. Vi kalte det ikke sabbatsskole første gang. Det kom mange til disse samlingene, som har fortsatt til denne dag, 55 år til sammen.

Det krevde mot for bygdefolk med stor anseelse å bryte med gamle tradisjoner. Fiskebåtskipperen Eivind Stefanussen ble et viktig forbilde. Han erklærte offentlig at han tok standpunkt for sannheten og betalte med en gang sin første tiende. Det er ikke mulig i rettferdighetens navn å rangere videre navnene på alle som fulgte etter i skipperens fotspor. Bror Stefanussen og hans hustru muliggjorde også byggingen av den vakre Adventkirken på Silsand gjennom pengegaver og tomten de gav.

Da jeg begynte arbeidet på Silsand var jeg ikke bemyndiget til å døpe nyomvendte. Jeg var jo ganske ung og var ikke en gang ordinert som menighetstjener, langt mindre forstander eller predikant.

Fortsettes side 22

Av Øyvind Gjertsen

Utvandringen til Amerika har betydd mye for norsk kultur, politikk og økonomi. Fra de første 52 dro fra Stavanger med sluppen "Restaurasjonen" den 4. juli 1825 og frem til 1960 har 925 000 nordmenn reist "over there" for å finne frihet, lykken og et levebrød i Amerika. Nærmere 200 000 kom tilbake til Norge. Gjennom årene har det vært tette bånd mellom utvandrerne og det hjemlige miljø. Mange norsk-amerikanere leter etter sine røtter i gamlelandet og norske tradisjoner holdes i hevd av etterkommerne av de første innvandrerne til Amerika. Det er også interessant å merke seg at strømningene i storsamfunnet også har sin parallell i vårt eget adventistiske samfunn.

Dyre Dyresen var i mange år knyttet til Andrews University.

Utvandringen

De første ti-år av det 19. århundre var preget av sosial, politisk og religiøs uro. Mange kristne verden over ble overbevist om at deres eneste håp var Jesu Kristi snare komme. De bibelske profetier kom i sentrum for mange menneskers interesse og forventningen om Jesu Kristi gjenkomst vokste fram noenlunde samtidig i forskjellige land. I De forente stater gav vekkelsen seg utslag i førstedags adventismen, hvis fremste personlighet var bonden og baptistpredikanten, William Miller. Han skapte gjennom sin forkyn-

nelse en voldsom forventning om at Jesus skulle komme på et bestemt tidspunkt i meget nær framtid. Da hans fortolkning av profetiene ikke slo til kom det en tilsvarende stor skuffelse. Mange forlot adventismen.

Noen holdt fast ved troen, men hevdet at det hadde vært galt å sette et bestemt tidspunkt for Herrens komme. Den største gruppen som sto fram i kjølvannet av vekkelsen var syvendedags adventistene. Norske utvandrere skrev hjem om sine opplevelser i Amerika. De som ble syven-

dedags adventister skrev om sin nye tro og sendte hjem en mengde litteratur utgitt på dansk-norsk "over there". Etter hvert kom det "misjonærer" til de nordiske land, med dansk-amerikaneren J. G. Matteson som en markant representant. Fra 1880 årene og utover etablerte samfunnet seg her hjemme gjennom forkynnelse, forlagsvirksomhet og helsevirksomhet. Menigheter ble opprettet, forlagshus, skoler og helseinstitusjoner ble etablert. Adventismen fikk fotfeste i vårt eget land så vel som i nabolandene. Hensikten var hele tiden forkynnelsen av "det siste nådebudskapet", Jesu snare komme.

Kontakten med Amerika minsket aldri gjennom årene. Den ble tvert om stadig sterkere. Det er ikke rart at vårt samfunn har fått ord på seg å være et amerikansk kirkesamfunn. Vi ble påvirket og preget

Olaf Høyven fra Bergen har slått rot i USA sammen med sin kone Inger, født Øksenholdt.

til

USA

av at samfunnets hovedkvarter alltid var i USA. Nordmenn som ble adventister i USA og fikk sin utdannelse der borte, bl.a. ved Hutchinsons College virket både i USA og i Norge. Unge og lovende norske adventister har gjennom alle år fått anledning til teologisk utdanning ved våre amerikanske universiteter. Dette har satt sitt preg på arbeiderstaben her hjemme. I dag har den store majoritet av våre misjonsarbeidere fått sin høyere utdanning ved Newbold College i England og Andrews University i USA. Orga-

nisatorisk er også forbindelseslinjene faste og intime. Nordmenn har gjennom årene bekledd mange innflytelsesrike stillinger i det adventistiske hieraki, senest gjennom valget av Jan Paulsen som samfunnets verdensleder.

De årlige seniorsammenkomstene har hatt mange norsk-amerikanere som deltagere. I denne sammenheng nevner vi ikke navn. Vi regner med å publisere kortere biografier over utvandrerne og ber med dette om bidrag. Vi har allerede fått noe stoff, men ber om mer.

Slekters gang

EMANUEL W. PEDERSEN

MISSIONÆR OG MENNESKEVEN

Af Hans Jørgen Schantz

Når du under vore himmelstrøg en sjælden gang møder Emanuel W. Pedersen, føler du, at du er en af hans bedste venner. Han udstråler over for den enkelte en sjælden charme og hjertevarme, der griber dig.

EWP blev født den 28. maj 1904 i digteren H.C. Andersens hjemby, Odense. Emanuels gudfrygtige forældre var Peder og Laura Pedersen. Han var kolportør, kaldet Sundheds-Pedersen, fordi han gennem et langt liv var repræsentant for Sundhedsbladet.

I Danmark siges der om de forskellige grupper, når man skal være lidt positiv, at jyden er energisk, sjællænderen intelligent, og at fynboen er begge dele. Det sidste passer godt på fynboen EWP. Gennem et langt liv har han levet op til dette. Han voksede op under beskedne

kår, men med Guds hjælp og i kraft af sine evner, sin personlighed og flid har han gjort en lang, spændende og succesrig indsats for Guds gode sag.

Han startede i de gode gamle dage som ganske ung som medhjælper på en gård i Sydsjælland. Han fortæller, at han i skjorteærmer cyklede til København for at deltage i et årsmøde. Da han nåede til Valby Bakke, lige før man kører ind i byens centrum, blev han standset af en politibetjent, der gjorde ham opmærksom på, at man ikke i skjorteærmer kunne køre ind i Kongens København. Standsmæssig påklædt ankom han da i 1919 til årsmøde på "Ebenezer".

Emanuel blev indrulleret som elev på Nærum Missionskole og studerede der fra 1920-23. Skolepengene blev tilvejebragt gennem kolportage. Uddannelsen

fortsatte på Stanborough College, Watford, England, 1923-25. Han blev god til det engelske sprog. Jeg har hørt ham ivrigt diskutere engelsk grammatik med englændere. Han havde ret.

Karrieren i hjemlandet, DK, strakte sig over ti år, 1926-36. Den blev meget alsidig, idet han virkede som bibelarbejder, prøveprædikant, lærer, skoleleder og evangelist. Han blev præsteviet i 1936.

Under sit virke fra hjem til hjem traf han en ung lyshåret pige Esther, født Christensen, ekspeditrice og kontordame. Hun blev SDA, og i 1936 blev den mørke unge mand og den blonde unge pige smedet i hymens lænker. Det blev lykken for dem begge.

MISSIONEN

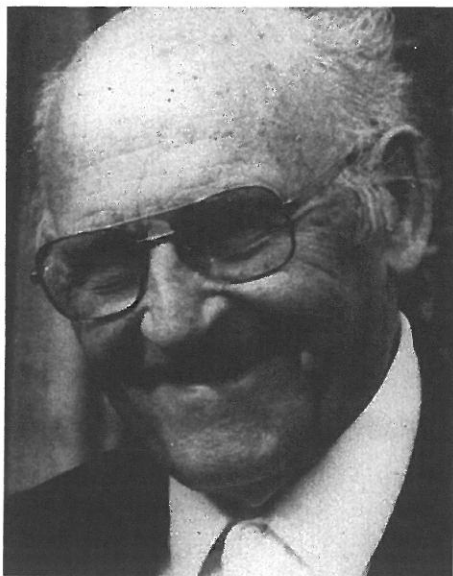
I 1937 kom der et kald til Afrika til at virke som forstanderpar ved Nchwanga skolen. Disse pionerår på dette sted betragter de som nogle af de bedste i deres liv.

I 1943 flytter ægteparret til Kenya i Østafrika, hvor EWP først er afdelingssekretær og derefter bliver missionsdirektør for hele området, hvor der i dag er titusinder af adventister. Det var en spændende opgave, som varede til 1952.

Derefter fulgte et sabbatsår, som blev benyttet til teologiske studier ved Columbia Theological Seminary i Washington D.C. USA.

ADMINISTRATOR

Afdelingssekretær ved SDA nordeuropæiske og vestafrikanske Division var den næste opgave, som varede fra 1953-58. Det drejede sig om hjemmemission og afhold.

Emmanuel Pedersen

Den samme opgave blev overtaget i et højere led Generalkonferensen i perioden 1958-62.

Turen går derpå 1962-66 tilbage til England til den ansvarsfulde opgave som generalsekretær i den ovennævnte nord-europæiske division.

Tilbage igen til Generalkonferensen i Washington D.C. til en stilling som rejsesekretær. En opgave, hvor han med sit danske pas kunne komme ind i næsten alle lande. I denne forbindelse fik han en interessant opgave, idet han i 1971 skulle repræsentere Adventistsamfundet ved jubilæet for Persiens 2000 års beståen som et rige. EWP var en af Shahens fornemme gæster. Disse var fornemme personer, der kom fra hele verden. Han oplevede den østerlandske gæstfrihed, pragt, mystik og rigdom.

PENSIONIST

Ægteparret var lige kommet i gang med pensionistilværelsen, da der opstod en

Fortsettes side 22

SÅDAN BLEV JEG SDA

Af Knud Bjerrum

*Distriktsprædikant for SDA menighederne
i Nyborg, Svendborg og Nakskov.*

Mange faktorer spiller ind, når man vælger at blive Syvende Dags Adventist. Der er flere faktorer, som jeg kan pege på. Så langt tilbage, som jeg kan huske, har mine forældre bedt aftenbøn for mig, og dermed sået noget, som aldrig senere er gået tabt. Det har spiret og vokset i takt med Guds vilje og i hans tempo.

Efter endt militærtjeneste boede jeg en tid hjemme. I avisen så jeg en dag en annonce fra Korrespondanceskolen, hvor man tilbød et bibelkursus: "Lyse Horisonter". Jeg gennemgik med stor interesse samtlige fem og tyve lektier, men dog med en kritisk indstilling til sabbatsspørgsmålet. Når det meste af verden holdt søndag, måtte det da være rigtigt. I dag undrer jeg mig over, at der ikke kom en studievejleder og besøgte mig.

Der gik derefter fjorten år. I mellemtiden var jeg blevet gift med Ulla, og vi havde fået to piger: Helle og Lise. Jeg var på det tidspunkt handelsrejsende, som det dengang hed, og solgte på Sjælland og Lolland-Falster kontorartikler, -møbler og -maskiner til offentlige kontorer.

En aften sad jeg på hotel "Baltic" i Nykøbing Falster og spiste og opdagede i en avis, at der om aftenen var et offentligt

møde på biblioteket. Det var det sidste møde i en serie, og alle, der kom, ville få en gratis bibel. Jeg havde altid selv min bibel med mig, men jeg tænkte på Ulla og at kunne få en bibel til hende. Bag i Bibelen fandt jeg et indbydelseskort til "Korrespondanceskolen", hvor man tilbød et gratis kursus: "Hvad Jesus sagde". Pludselig kom jeg i tanker om det kursus, som jeg fjorten år tidligere havde gennemgået. Jeg sendte kortet ind. Nu begyndte der at ske noget i mit liv.

Hurtigt opdagede jeg, at dette kursus var anderledes end det foregående, som jeg som tyveårig havde gennemgået. Der var kommet en ny forstander, Mogens Bakke. Han havde evnen til at give mig følelsen af, at det betød noget for mig, at jeg forstod og tilegnede mig det, som jeg studerede. Mine aftener på diverse hoteller fik pludselig et nyt indhold. Da mine rejser var nøje planlagt, vidste jeg altid, hvilket hotel jeg de forskellige dage boede på. Når jeg sendte mine studiebreve retur, skrev jeg, hvor jeg var den kommende onsdag, og Ruth Holst, sekretæren, sørgede omhyggeligt for, at det ikke en eneste gang svigtede. Når jeg onsdag aften kom til hotellet, lå der brev fra Korre-

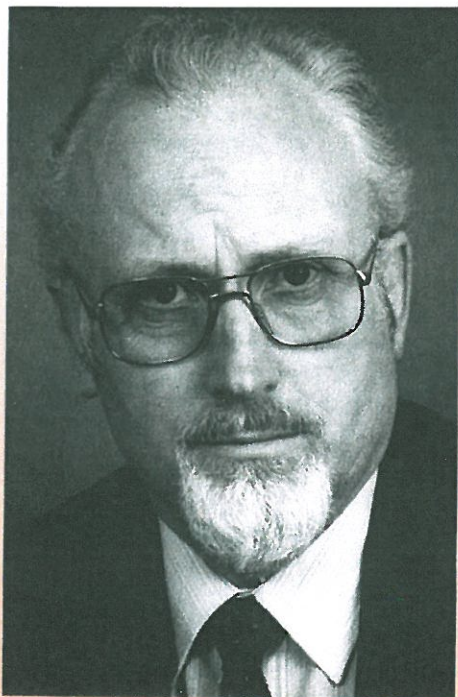
spondanceskolen, og det blev til nogle dejlige og indholdsrige aftener med studier af Guds Ord og med gode, personlige svar på de spørgsmål, jeg stillede. Samtidig modtog Ulla hjemme de samme studiebreve og fik den samme åndelige føde. Det var meget givende for os begge.

Noget, som gjorde et stærkt indtryk på mig, og som føjede sig til de årsager, som bevirkede, at jeg blev SDA, og som har lært mig selv den store betydning af personlig kontakt, var besøgene. Mogens Bakke kom til mig en aften på hotellet. Tænk han kørte dertil blot for at tale med mig!

På det tidspunkt boede vi i Høng på Sjælland. Vi var begyndt nu og da at komme i Adventkirken i Slagelse, hvor vi følte os meget velkomne. Lad mig nævne et træk mere, der lærte mig den store værdi af personlig interesse. Mogens Bakke skulle en sabbat have gudstjenesten i Kalundborg og havde arrangeret en middag hos Gerda Koch, og han sagde til hende, at han havde en meget interesseret familie i Høng. Hendes gæstfrihed har vi mange gange senere nydt godt af, og den hører også med til de mange redskaber, som Gud bruger for at nå mennesker.

Jeg kan også nævne de mange gange Gunnar Pedersen tilfældigvis kom forbi og lige ville kikke ind! Det viser igen den personlige interesses betydning. Disse mange faktorer, og der kunne nævnes endnu flere, hvor Guds ånd virkede for at nå os. Det resulterede i, at Ulla og jeg den 19. april 1969 blev døbt og optaget i Slagelse SDA menighed, der på en fin måde tog imod og drog os ind i fællesskabet.

Vi havde også den glæde et par år senere, at vor ældste datter Helle blev døbt. To år senere igen blev hendes ven,

Knud Bjerrum

Morten, som hun i dag er gift med, og vor yngste datter, Lise, døbt på samme dag.

Når jeg ser tilbage, er det med stor taknemmelighed til Gud, fordi jeg tror, at han har ladet mig opleve de forskellige faser i mit liv for at modne mig til den gerning, som jeg nu i fjorten år sammen med Ulla har udøvet. Vi har haft mange rige oplevelser som distriktsledere i Holbæk, Kalundborg, Nykøbing S., Adventkirken Svanevej og Ebenezer, København og nu sidst Bornholm, de menigheder, som vi har fået lov til at virke for.

Vi ser nu fremad til de sidste aktive år på Fyn. Gud har været god imod os og lagt tingene til rette på en måde, som han alene kan gøre det. Takken for, at vi i dag er Syvende dags Adventister går derfor først og fremmest til ham.

Måtte Gud velsigne jer alle!

Minner fra "Spennings land"

Fortsatt fra side 15

Pastor Paul Frivold døpte de første 12. Virksomheten førte til at i alt 36 personer ble med da menigheten ble stiftet. Hvert år gjennom de fem årene vi virket der ble det lagt nye medlemmer til menigheten. Så vidt jeg vet er det i dag, etter alle disse årene som er gått, bare en gjenlevende av de som den gang tok standpunkt for sannheten. Det er Signy Didriksen, enken etter bror Harald Didriksen, som gikk bort for noen år siden. Harald var i en årrekke forstander for menigheten og evangelist ved siden av at han var kolportørleder i

Nordnorsk Konferens. I dag er Willy Hugstmyr menighetens åndelige leder og jeg ønsker ham Guds velsignelse i arbeidet.

Pastor Rolv Berge Hansen og undertegnede, som fikk lov å bære menigheten fram i den første tiden, kan med glede takke alle de misjonsarbeidere som gjennom årene har bidratt med nye tilskudd slik at menigheten fortsatt lever. Det var en rik tid med mange velsignelser og vi følte at Herren sto oss nær i arbeidet. Vi har mange fine minner fra arbeidet på Silsand. Denne virksomheten kom på mange måter til å sette sitt preg på oss som kristne og som misjonsarbeidere.

Missionær og menneskeven

Fortsatt fra side 19

pludselig tomrum på mangel af en leder i Den Afrikansk-Mellemøstlige Division. EWP fik kaldet og tiltrådte omgående. Det drejede sig om perioden 1974-75 indtil generalkonferensen i Wien, Østrig.

Esther og Emanuel havde hele tiden Danmark i deres hjerter. I en moden alder fik de deres to børn, Kirsten 1947 og Glenn 1949. Jeg hørte ham sige til et årsmøde på "Vejlefjordskolen: "Jeg blev samtidigt far og bestefar!"

De lever nu i bydelen med det smukke navn "Silver Spring" lige uden for Washington D.C. Ifølge besøgendes udsagn er deres hjem stærkt dansk præget, og deres tanker går ofte længselsfulde tilbage til den lille mark, der fik navn efter en mand ved navn Dan: landet Danmark.

Ved et årsmøde i København i 1980

holdt EWP en prædiken over teksten fra Bibelens sidste vers: "Ja, jeg kommer snart!" Prædikenen var meget personligt præget med oplevelser fra et rigt liv.

EWP sagde blandt andet, idet han talte om den rette form for forventning. Han lægger vægt på, at forventning er at have Jesus som sin bedste ven.

Han siger et sted i prædikenen: "Tro er at kende, at have tillid til. Frelse er at kende Jesus, at have tillid til ham, vide noget om hans karakters vidunderlige og skønne egenskaber, og så at have tillid til at disse vil have indflydelse på dit liv. Frelse er at kende hans dybe forståelse og overbærenhed med os. Hans umiddelbare venlighed og hjertelighed. Hans forunderlige nåde, hans tilgivende nåde, hans bevarende nåde, hans hjælpende nåde, hans grænseløse kærlighed, denne kærlighed, som omfatter hele universet og den enkelte af os."

Vi takker:

Vi takker for alle brevene og telefonsamtalene som forteller oss om fornøyde lesere av Aktiv Pensjonstid. Dessuten takker vi for all økonomisk støtte til drift av bladet vårt. Din gave hjelper pensjonistforeningen til å opprettholde arbeidet til felles glede og inspirasjon. Tusen takk.

Johan Elisenberg (formann)

Edith Nordvåg (kasserer)

Pastor i kolportasjen

Fortsatt fra side 13

Disse opplevelsene gjorde et sterkt inntrykk på den unge predikanten. Tårene sto i øynene på ham da han fortalte om dem. Tenk for å kunne hjelpe på en slik måte og tenk for en tillit de to kvinnene utviste. Så kom ettertanken: Guds engel hadde sikkert vært til stede. Den Hellige Ånd ledet nok under disse to besøkene. Denne predikanten kom til alle samlingene våre og han opplevde å bli brukt av Herren

flere ganger i flere dramatiske situasjoner.

Ved en anledning opplevde han å forhindre et selvmord. Han møtte en kvinne i sterk sinnsbevegelse. Hun hadde gjort alt klart for å ta sitt eget liv da vi kom inn i hjemmet hennes. Ved Guds hjelp fikk predikanten gjennom lesning av Guds Ord overbevist henne om at Gud elsker oss og at selvmord ikke er noen løsning for noen som helst problemsituasjoner.

"Det finnes mennesker i denne by som vil gråte av glede når dere kommer."

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B, 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Ellsenberg
Nordåssløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf.: 22 61 73 19

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

Bare en gang

Av Reidun Norlemann Endresen

Bare en gang
går jeg veien på jorden.
Bare en gang møter jeg
den sultne, den ensomme,
den utstøtte, den lidende.

Herre, la meg ikke gå forbi,
ikke avvise,
ikke forstøte, ikke glemme.

La meg se med dine øyne,
høre med dine ører,
hjelp med dine hender,
trøste med dine ord.
La meg gjøre det nå.
Bare en gang
går jeg veien på jorden,
veien til himmelen.